

РЕЦЕНЗІЯ

на дисертацію Кричфалушія Віталія Івановича на тему: «Адміністративно-правовий механізм надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації», подану на здобуття наукового ступеня доктора філософії за спеціальністю 081 Право (08 – Право).

Актуальність обраної теми. Сучасний етап державотворчих процесів в Україні, що відбуваються в умовах правового режиму воєнного стану та одночасно визначаються пріоритетом європейської інтеграції, характеризується принципово новим рівнем суспільного запиту на ефективну систему охорони здоров'я, реабілітації та фізичної культури. Російська збройна агресія проти України докорінно трансформувала структуру потреби у реабілітаційних та спортивно-медичних послугах: стрімке зростання кількості учасників бойових дій, ветеранів війни, осіб з інвалідністю внаслідок війни, внутрішньо переміщених осіб, членів сімей загиблих Захисників та Захисниць України поставило перед державою завдання, яке за своїми масштабами не має аналогів у новітній українській історії. Здатність держави своєчасно, якісно та у повному обсязі забезпечити відновлення фізичного, психоемоційного та соціального функціонування постраждалих внаслідок бойових дій є тим наріжним каменем, який формує не лише зміст соціальної політики, але й її обороноздатність, демографічний потенціал та перспективи повоєнного відновлення. У цьому контексті адміністративно-правовий механізм надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації постає не просто об'єктом галузевого регулювання, а стратегічним ресурсом держави, ефективність якого прямо корелює із можливістю реалізації конституційного права особи на охорону здоров'я та права на гідне життя.

Ухвалення Законів України «Про реабілітацію у сфері охорони здоров'я», «Про систему охорони психічного здоров'я в Україні», «Про внесення змін до Закону України «Про фізичну культуру і спорт" щодо адаптивного спорту»,

ухвалення Стратегії розвитку системи охорони здоров'я на період до 2030 року та затвердження операційного плану заходів з її реалізації у 2025-2027 роках, а також нормативне оновлення ліцензійних умов провадження господарської діяльності з медичної практики засвідчують активне формування нової регуляторної архітектури відповідної сфери. Однак темпи нормотворчої діяльності випереджають темпи доктринального осмислення цих процесів: адміністративно-правова наука досі не сформувала цілісного уявлення про зміст, структуру та елементи механізму надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації, про юридичну природу таких послуг, їх місце у системі публічних, адміністративних та соціальних послуг, про систему суб'єктів таких правовідносин, а також про специфіку адміністративно-правових процедур (заявних та втручальних), через які здійснюється доступ до цих послуг. Подальше ігнорування відповідних наукових завдань матиме наслідком накопичення правових колізій, прогалин та неузгодженостей, що безпосередньо впливатиме на якість і доступність послуг для найбільш уразливих категорій населення.

Визначення євроінтеграційних орієнтирів України, включно із необхідністю імплементації *acquis communautaire* у сферах охорони здоров'я, соціального захисту та надання публічних послуг, актуалізує потребу у пошуку збалансованої правової моделі, яка б забезпечила одночасно гарантованість права особи на реабілітаційну допомогу, ефективність адміністрування відповідних послуг, прозорість фінансування та державного контролю, а також інтеграцію національної системи до європейського нормативного простору. Формулювання таких пропозицій має здійснюватися виключно на науковому фундаменті, складовою якого цілком обґрунтовано можна вважати дисертаційне дослідження Кричфалушія Віталія Івановича. З огляду на сказане, актуальність, своєчасність та наукова значущість обраної теми не викликають жодних сумнівів.

Ступінь обґрунтованості та достовірності наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації, підтверджується комплексним, системним та послідовно витриманим методологічним підходом. Дисертант продемонстрував високу методологічну культуру, виваженість у доборі та поєднанні методів наукового пізнання, що забезпечило всебічне опрацювання предмету дослідження. Діалектичний метод, покладений в основу всього дослідження, дозволив розкрити взаємозв'язки між елементами адміністративно-правового механізму надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації, виявити суперечності та трансформації у динаміці суспільних відносин. Аналітичний та синтетичний методи забезпечили вивчення правових норм, узагальнення теоретичних положень, формулювання висновків щодо ефективності правового регулювання. Застосування індукції та дедукції дозволило сформулювати гіпотези та загальні висновки на підставі аналізу конкретних нормативно-правових актів з питань функціонування системи суб'єктів надання послуг. Системно-структурний підхід покладено в основу адміністративно-правової характеристики послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації, що дозволило розмежувати їх від адміністративних послуг та обґрунтувати їх віднесення до категорії публічних соціальних послуг.

Серед спеціально-юридичних методів застосовано формально-юридичний метод – для аналізу змісту нормативно-правових актів, що регламентують порядок надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації, з метою виявлення прогалин, колізій і недоліків правового регулювання. Порівняльно-правовий метод дав змогу ґрунтовно проаналізувати досвід зарубіжних країн щодо правового регулювання спортивної медицини та реабілітаційних послуг й оцінити можливості імплементації окремих положень в українське законодавство. Застосування методу правового моделювання при розробленні пропозицій щодо вдосконалення адміністративно-правового механізму, проєктуванні нових норм і процедур дозволило сформулювати конкретні нормопроектні положення, які втілилися у проєкті Закону України «Про

оптимізацію механізму забезпечення ефективності надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації» (Додаток Б). Історико-правовий метод дозволив простежити еволюцію правового регулювання сфери спортивної медицини та реабілітації в Україні з урахуванням змін у законодавстві та суспільно-політичних процесах.

Схвально слід оцінити реалізацію міждисциплінарного підходу шляхом залучення положень суміжних наук – медицини, фізичної реабілітації, соціології, державного управління, – що дозволило значно глибше, предметніше та всебічніше проаналізувати зміст і функції правового регулювання відповідної сфери, уникнути вузькогалузевого сприйняття предмету та забезпечити його цілісне наукове осмислення. Обґрунтованість та послідовність наукових положень, висновків і рекомендацій прослідковується і у змісті дисертації: викладення основних положень, формулювання розділів і підрозділів відповідає сформульованим завданням, які, у свою чергу, повністю відповідають меті дослідження, що полягає у здійсненні комплексного дослідження адміністративно-правового механізму надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації. У роботі простежується чітко виражений авторський підхід до формулювання дефініцій (зокрема, «спортивна реабілітація», «послуги у сфері спортивної медицини та реабілітації», «адміністративно-правове регулювання надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації»), визначення критеріїв їх розмежування, виділення ознак, що дозволило дисертанту сформулювати власну позицію щодо багатьох дискусійних проблем та запропонувати авторські варіанти їх вирішення.

Дисертаційна робота відрізняється ґрунтовним, логічним, послідовним викладом теоретичного матеріалу, із вмідим доповненням його аналізом актів вітчизняного та зарубіжного законодавства, актів soft law міжнародних інституцій (ВООЗ, МОК, WADA, FIMS, ЮНЕСКО), положень Міжнародної класифікації функціонування, обмеження життєдіяльності та здоров'я.

Прослідковується авторська позиція, наукова сумлінність та завершеність роботи.

Достовірність та обґрунтованість наукових положень. Достовірність отриманих результатів та сформульованих пропозицій підтверджується опрацюванням дисертантом різноманітної джерельної бази. Науково-теоретичну основу дослідження склали праці як вітчизняних, так і зарубіжних учених-юристів, насамперед, фахівців у галузі адміністративного права, медичного права, спортивного права, а також роботи представників суміжних галузевих наук – медицини, фізичної реабілітації, соціології, державного управління. Нормативну основу дисертаційного дослідження склали Конституція України, ратифіковані Україною міжнародно-правові акти, закони України, акти Президента України, постанови Кабінету Міністрів України, накази Міністерства охорони здоров'я України, Міністерства молоді та спорту України, Міністерства у справах ветеранів України, акти міжнародних організацій, Спортивний кодекс Франції 2006 року як взірцевий акт кодифікації спортивно-медичного регулювання. Емпіричну основу дисертації становлять матеріали судової практики (рішення Одеського окружного адміністративного суду у справі № 420/13523/20, рішення ЄСПЛ у справі Claudia Pechstein v. Germany), статистичні дані щодо фінансування спортивної медицини та реабілітації за рахунок Державного бюджету України на 2025 рік, результати моніторингу реалізації Програми медичних гарантій НСЗУ. Широта, репрезентативність та системність опрацьованої джерельної бази підтверджує належний рівень наукової достовірності сформульованих дисертантом положень і висновків.

Повнота викладу положень і висновків дисертації в опублікованих працях. Основні теоретичні положення і висновки, сформульовані в дисертаційному дослідженні, знайшли повноцінне відображення у 8 наукових публікаціях, а саме: 5 наукових статтях у періодичних фахових наукових виданнях України категорії «Б» та іноземному науковому виданні:

1. Кричфалушій В.І. Система суб'єктів надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації. *KELM (Knowledge, Education, Law, Management)*. 2024. № 7(67). Р. 315–324. DOI: <https://doi.org/10.51647/kelm.2024.7.48>.

2. Кричфалушій В.І. Поняття та сутність спортивної медицини та реабілітації як адміністративно-правових категорій. *Держава та регіони. Серія: Право*. 2024. № 4(86). С. 504–508. DOI: <https://doi.org/10.32782/1813-338X-2024.4.80>.

3. Кричфалушій В.І. Нормативно-правове регулювання надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 11. С. 740–742. DOI: <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2024-11/176>.

4. Кричфалушій В.І. Послуги у сфері спортивної медицини та реабілітації в системі публічних послуг. *Правові новели*. 2023. № 20. С. 342–346. DOI: <https://doi.org/10.32782/ln.2023.20.448>.

5. Кричфалушій В.І. Публічні та приватно-правові послуги в системі адміністративного права: правова природа і особливості надання у сфері спортивної медицини та реабілітації. *Право і суспільство*. 2024. № 4. С. 736–740. DOI: <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2024.4.104>.

Крім того, результати дисертаційного дослідження були оприлюднені на 3 наукових конференціях, у тому числі двох міжнародних: «The latest law developments» (м. Влоцлавек, Республіка Польща, 3–4 квітня 2024 р.); «Advances in law: the view of domestic and foreign scholars» (м. Рига, Латвійська Республіка, 3–4 жовтня 2024 р.); «Теоретичні та практичні проблеми реалізації норм права» (м. Кременчук, 5–7 грудня 2024 р.), із опублікуванням тез у збірках матеріалів конференцій.

Наукові публікації дисертанта у відповідають вимогам п. 8 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про

присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44.

Оцінка ідентичності змісту наукових статей, тез та основних положень дисертації. Аналіз змісту дисертаційного дослідження Кричфалушія В.І., а також основних положень його наукових публікацій підтверджують їх ідентичність. Зміст наукових публікацій у достатній мірі відображає інформацію про методологію наукового дослідження, способи авторської аргументації положень, основні ідеї та висновки дисертації викладено у стислій формі. Висновки та пропозиції, запропоновані у роботі, розроблені автором особисто й мають самостійний характер.

Відповідність дисертації встановленим вимогам. Дисертація Кричфалушія В.І. відповідає вимогам Порядку підготовки здобувачів вищої освіти ступеня доктора філософії та доктора наук у закладах вищої освіти (наукових установах), затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 23 березня 2016 року № 261, а також вимогам Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44. Дисертація та авторські наукові публікації за її темою характеризуються високим науковим рівнем і відповідністю вимогам до дисертаційних робіт на здобуття наукового ступеня доктора філософії в галузі знань 08 «Право» зі спеціальності 081 «Право».

Наукова новизна отриманих результатів. Наукова новизна отриманих дисертантом результатів беззаперечно обумовлена тим, що запропонована дисертація є однією із перших у вітчизняній адміністративно-правовій науці спроб комплексного системного аналізу адміністративно-правового механізму надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації. Унікальність наукового внеску дисертанта визначається його спроможністю поєднати теоретичне осмислення юридичної природи відповідних послуг, системну

характеристику суб'єктів їх надання, ґрунтовний аналіз заявних та втручальних адміністративних процедур, а також всебічний компаративістський аналіз із практикою Федеративної Республіки Німеччина, Сполучених Штатів Америки, Канади, Японії, Австралії, країн-членів ЄС, із формулюванням на цій основі цілої низки нормопроектних пропозицій, релевантних викликам воєнного стану, повоєнного відновлення та євроінтеграційних прагнень держави.

Новизна забезпечується розробкою дисертантом цілої низки наукових положень, запропонованих уперше, а також тих, що були удосконалені, й таких, що набули подальшого розвитку.

Заслуговують на увагу та схвалення положення роботи, в яких дисертант детально обґрунтовує юридичну природу послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації як різновиду публічних соціальних послуг, відмежованих від адміністративних послуг, що традиційно асоціюються із владно-управлінськими діями органів влади. Дисертант слушно вказує, що послуги у сфері спортивної медицини та реабілітації мають переважно соціальну спрямованість та орієнтовані на задоволення індивідуальних потреб конкретної особи (с. 81-82 дисертації), у зв'язку з чим обґрунтовує авторський підхід щодо їх віднесення до категорії публічних послуг, різновидом яких є соціальні послуги, що надаються фізичним особам за їх належності до певних заінтересованих груп в конкретних історичних умовах, що мають за свою ціль відновлення працездатності та життєздатності людини. Запропоновані дисертантом ці та інші дефініції цілком можна розглядати як складову новітнього адміністративно-правового понятійного апарату й використовувати як у доктринальних галузевих дослідженнях, так і у нормотворчості та правозастосуванні у відповідній сфері відносин.

Схвально слід оцінити авторський підхід дисертанта до побудови системи суб'єктів надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації, що, на відміну від традиційного трирівневого підходу Б.О. Логвиненка, доповнено четвертим структурним елементом – пацієнтами як споживачами послуг, яким

відведено особливе місце як кінцевим бенефіціарам та активним учасникам системи (с. 103-104 дисертації). Дисертант обґрунтовує, що пацієнти мають двоякий статус: як об'єкти впливу політики у сфері спортивної медицини та реабілітації, так і суб'єкти з власною правосуб'єктністю у цій системі, наділені правами та здатні впливати на якість, обсяг і характер наданих послуг. Такий підхід цілком відповідає сучасним європейським людиноцентричним моделям охорони здоров'я й має беззаперечну наукову та практичну цінність.

Варто підтримати дисертанта у обґрунтуванні положення про те, що тріада функціонального змісту надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації не дозволяє виділити один розпорядчий суб'єкт виконавчої влади, що є можливим, зокрема, для врегулювання послуг у сфері охорони здоров'я, де центральне місце займає Міністерство охорони здоров'я України (с. 104 дисертації). Дисертант розкриває специфіку повноважень Міністерства охорони здоров'я України, Міністерства молоді та спорту України, Міністерства у справах ветеранів України, Національного олімпійського комітету України у відповідній сфері, виявляє проблеми координаційної взаємодії між зазначеними центральними органами виконавчої влади та обґрунтовує необхідність розробки окремого міжвідомчого акту для подолання дублювання функцій, неефективного розподілу ресурсів і розбалансованості у виконанні програм (с. 107-108 дисертації).

Підтримки заслуговує ґрунтовний порівняльно-правовий аналіз зарубіжного досвіду правового регулювання спортивної медицини та реабілітації у Федеративній Республіці Німеччина (система Rehabilitationskliniken), Сполучених Штатах Америки (Veterans Health Administration, Veterans Affairs Adaptive Sports, Програма BeThere), Канаді (24-Hour Movement Guidelines), Японії (інноваційні методи реабілітації з використанням робототехніки та штучного інтелекту), Республіці Франція (Спортивний кодекс Франції 2006 року), а також на рівні Європейського Союзу. Дисертант обґрунтовує концептуальну модель фінансування спортивної

медицини та реабілітації у зарубіжних країнах, що здійснюється через державне медичне страхування, муніципальні бюджети, приватне страхування та державно-приватне партнерство, що забезпечує широку доступність та високий рівень якості послуг (с. 55 дисертації).

У роботі дисертантом сформульовано слушні та обґрунтовані пропозиції щодо удосконалення чинного законодавства, які викладені в авторському проєкті Закону України «Про оптимізацію механізму забезпечення ефективності надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації» (Додаток Б дисертації). Формулювання відповідних рекомендацій відрізняється завершеним логічним змістом, аргументованістю, конкретністю нормопроектної техніки та підтверджує новачієність авторського підходу до вирішення проблемних питань правового регулювання.

Практичне значення й впровадження отриманих результатів.

Отримані результати дисертаційного дослідження мають беззаперечну практичну цінність і можуть бути використані у:

- науково-дослідній сфері - як основа для подальших досліджень проблем адміністративно-правового забезпечення надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації;
- правотворчості - під час розробки проєктів відповідних нормативно-правових актів, задля підвищення ефективності адміністративно-правового забезпечення надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації;
- правозастосовній діяльності - з метою підвищення ефективності практичного функціонування адміністративно-правового механізму забезпечення надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації;
- освітньому процесі - під час підготовки підручників та навчальних посібників з дисциплін «Адміністративне право», «Спортивне право» та інших.

Дискусійні положення та зауваження. Незважаючи на загалом беззаперечно позитивну оцінку змісту дисертації, певні її положення є

дискусійними, недостатньо аргументованими, а отже потребують додаткового уточнення та обґрунтування під час публічного захисту дисертації.

1. У дисертації представлено достатній список скорочень, що дозволяє читачеві комфортно орієнтуватися у численних абревіатурах, які активно використовуються у тексті роботи. Водночас до нього не включено окремі абревіатури, що зустрічаються у викладі матеріалу, а саме: ЕСОЗ (Електронна система охорони здоров'я), БПР (безперервний професійний розвиток), ФРМ (фізична та реабілітаційна медицина), ЛФК (лікувальна фізкультура), ФОП (фізична особа-підприємець), що дещо ускладнює сприйняття тексту, насамперед, читачем, який не є фахівцем галузі охорони здоров'я. Доповнення Списку скорочень зазначеними та іншими подібними абревіатурами дозволило б підвищити рівень читабельності роботи.

2. Структура дисертаційного дослідження складається із двох розділів, поділених на шість підрозділів, що забезпечує завершеність викладення матеріалу у межах обраної автором логіки. Водночас, виходячи із заявленої мети комплексного дослідження адміністративно-правового механізму надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації й тим, що третій пункт другого розділу («Напрями удосконалення законодавства та адміністративно-правового механізму надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації») фактично акумулює у собі весь нормопроектний потенціал роботи і відрізняється самостійним предметом (формулювання пропозицій нормопроектного змісту), було б доцільним обґрунтувати авторський вибір такої структурної архітектури, порівняти її із традиційною для вітчизняної адміністративно-правової науки трироздільною моделлю й пояснити, чому напрями удосконалення законодавства та адміністративно-правового механізму не винесено у самостійний третій розділ, що є звичним для дисертаційних досліджень на здобуття наукового ступеня доктора філософії.

3. У дисертації дисертант багато уваги приділяє ґрунтовному нормативному та доктринальному аналізу, опрацьовує значний масив

нормативно-правових актів та наукових праць. Водночас емпірична складова дослідження представлена дещо обмежено: у роботі наведено лише два приклади судової практики (рішення Одеського окружного адміністративного суду у справі № 420/13523/20 та рішення Європейського суду з прав людини у справі *Claudia Pechstein v. Germany*), тоді як масштабність нормативної бази та різноплановість суб'єктів надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації об'єктивно передбачають наявність ширшого емпіричного пласта, аналіз якого дозволив би виявити типові категорії спорів (щодо відмови у ліцензуванні, анулювання ліцензій тощо) та сформулювати додаткові обґрунтовані пропозиції щодо удосконалення адміністративно-правового механізму. Подібним чином, у роботі бракує системного аналізу статистичних даних щодо динаміки надання реабілітаційних послуг, охоплення населення послугами НСЗУ в розрізі видів реабілітації, регіонального розподілу закладів, що надають такі послуги, що дозволило б посилити аргументацію щодо ефективності або неефективності чинної моделі.

4. При розкритті змісту системи суб'єктів надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації дисертант достатньо ґрунтовно аналізує проблеми функціонування Міністерства охорони здоров'я України, Міністерства молоді та спорту України, Національного олімпійського комітету України тощо, виявляючи наявні недоліки правового регулювання. Водночас у підрозділі 2.3 «Напрями удосконалення законодавства та адміністративно-правового механізму надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації» відповідний аналіз проблем функціонування зазначених центральних органів виконавчої влади дещо повторюється, без істотного розширення. Було б доцільним структурно розмежувати виклад: у підрозділі 2.1 – зосередити всю аналітику щодо проблем функціонування суб'єктів та недоліків їх координації, а у підрозділі 2.3 – виключно пропозиції нормопроектного та організаційно-правового характеру, що дозволило б уникнути повторів та посилити концептуальну цілісність дослідження.

5. Найбільш дискусійним є сформульований дисертантом концептуальний висновок щодо необхідності нормативного закріплення «спортивної реабілітації» як самостійної правової категорії поряд із медичною реабілітацією та відповідного розширення сфери дії Закону України «Про реабілітацію у сфері охорони здоров'я» з перейменуванням його на Закон України «Про реабілітацію у сфері охорони здоров'я та спортивну медицину» (Додаток Б дисертації). Варто зауважити, що чинна нормативна дефініція реабілітації, закріплена у Законі України «Про реабілітацію у сфері охорони здоров'я», охоплює реабілітаційну допомогу особам з обмеженнями повсякденного функціонування незалежно від причин виникнення таких обмежень, а отже функціонально включає й спортивні травми. Виокремлення «спортивної реабілітації» в окрему правову категорію, на відміну від підходу, обраного правотворцем у 2020 році, може спровокувати правові колізії: щодо співвідношення реабілітаційного плану, затвердженого мультидисциплінарною командою за Законом України «Про реабілітацію у сфері охорони здоров'я», та програми спортивної реабілітації; щодо розмежування компетенції Міністерства охорони здоров'я України та Міністерства молоді та спорту України у забезпеченні такої реабілітації; щодо джерел фінансування (Програма медичних гарантій НСЗУ чи окремі програми спортивної реабілітації); щодо кваліфікаційних вимог до фахівців (лікар фізичної та реабілітаційної медицини та фахівець зі спортивної реабілітації).

Сформульовані положення мають переважно характер уточнювальних дискусійних запитань, не ставлять під сумнів наукову новизну, теоретичну глибину, практичну значущість роботи та не впливають на позитивну оцінку проведеного дисертантом дослідження.

Загальний висновок. Дисертація Кричфалушія Віталія Івановича на тему «Адміністративно-правовий механізм надання послуг у сфері спортивної медицини та реабілітації» є самостійною кваліфікованою науковою працею. За своїм змістом, теоретичним рівнем, науковою новизною та практичною значущістю ця наукова праця відповідає вимогам «Порядку присудження

ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії», затвердженому постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44. У зв'язку з цим Кричфалушій Віталій Іванович заслуговує на присудження йому ступеня доктора філософії у галузі знань 08 «Право» за спеціальністю 081 «Право».

Рецензент:

Доцент кафедри адміністративного, фінансового та інформаційного права ДВНЗ «УжНУ»,
доктор філософії

Вадим ПІШТА

Підпис Вадима Пішти засвідчую:

Вчений секретар ДВНЗ «УжНУ»

Олена МЕЛЬНИК